

тинскы, на Императоръ-тъ, и друго едно, на Германскы, на държавицы-тъ които были прѣдставляваны въ Діетъ-тъ. И въ двѣ-тъ тѣзи писма той оправдавалъ поведеніе-то си въ Вормсъ, и изразявалъ вѣрность-тъ си Царю като подданикъ, но поддържалъ че не може да не ся покорява Богу. На Императоръ-тъ той казалъ : “Свидѣтель ми е Богъ, Който познава помислы-тъ на человѣцы-тъ, че съмъ готовъ отъ все сърдце да слушамъ Ваше Величество, въ хуленіе или захваляніе, въ животъ или смърть, въ всичко освѣнь въ това що ся касае до слово-то Божіе, съ което человѣкъ живѣе. Въ всички-тъ работы на този животъ вѣрность-та ми къмъ тебе ще остане непоколебима; защото загуба или печала въ тѣхъ нѣма нищо общо съ спасеніе-то на душъ-тъ. Но противно е на Божіѣ-тъ волѣ да бѣде человѣкъ подчиненъ на человѣка въ това, което принадлежи на вѣчный-тъ животъ. Да ся покорява человѣкъ на человѣка въ духовны работы е въ сѣщность да му ся покланя; но поклоненіе-то принадлежи само на Бога.” Колко богаткы быхъ были той и свѣтъ-тъ, ако тогавашный-тъ Германскы Императоръ (Карлъ V.) бѣше изразилъ онова благородно чувство, което отъ по-послѣ е было изразено